

Arrest

nr. 190 407 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaten X en X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in haar lesbische geaardheid, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

5.2. De Raad merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoeksters verklaringen als zouden haar ooms langs vaderskant, haar neef en haar broer haar in Albanië willen uithuwelijken en zij jarenlang gebukt stond onder huiselijk geweld omdat zij en haar moeder weigerden akkoord te gaan met deze uithuwelijking. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook aan verzoeksters verklaringen omtrent haar geaardheid kan gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, geen geloof worden gehecht. Zo blijkt dat verzoekster betreffende de ontdekking van haar geaardheid zeer oppervlakkig is, zij betreffende de Albanese en internationale homoscène geen enkele informatie had en zij hier in België niet de moeite gedaan heeft om zich te informeren naar dergelijke organisaties. Verzoekster benadrukt ter verschoning hiervan dat zij uit een heel conservatieve familie afkomstig is en dat zij Albanië verlaten heeft toen zij nog maar 17 jaar oud was en zich net bewust maakte dat zij homoseksueel was. Dient in dit verband vooreerst te worden opgemerkt dat te dezen geen geloof wordt gehecht aan het conservatieve beeld dat verzoekster van haar familie schetste. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot deze conclusie komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Bovendien vermag deze vergoelijking voor het haar onbekend zijn van de Albanese en internationale homoscène geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij ook hier in België niet de moeite gedaan heeft om zich te informeren naar dergelijke organisaties.

Verder dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de protection officer open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde homoseksualiteit in de context van de Albanese samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet

enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Daarenboven blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat Albanië sinds 2010 één van de modernste en meest progressieve antidiscriminatiewetten van Europa heeft die expliciet de rechten van homo's in Albanië verdedigt. Zo kan worden aangenomen dat ondanks de mentaliteitswijziging in Albanië, homoseksuelen er nog steeds het slachtoffer kunnen zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen in schending met artikel 3 EVRM, verwijst de Raad naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Tevens blijkt dat ook holebi's klacht kunnen indienen en dat de politie optreedt naar aanleiding van fysiek of psychisch geweld ten aanzien van holebi's. De verwijzing van verzoekster naar informatie aangaande corruptie en Albanië en het gedrag van de politie op klachten ingediend door homoseksuelen, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoekster aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreekt zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij nooit enig probleem gehad heeft met de Albanese autoriteiten. Waar verzoekster in haar verzoekschrift er aan herinnert dat haar neef bij de politie werkt en hij veel kennissen heeft in verschillende politiediensten, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gemotiveerd: "U haalde aan dat u niet bij de politie terecht zou kunnen omdat uw neef V.(...) bij de politie tewerkgesteld is geweest (CGVS p. 6). Dat u hierdoor niet bij de Albanese politie terecht zou kunnen, kan u echter geenszins overtuigend maken. Uw neef had immers slechts een lage functie bij de politie, hij was verkeersagent (CGVS p. 14). Daarenboven werd hij na het plegen van een diefstal zelf opgesloten in de gevangenis (CGVS p. 14). Ondertussen is hij terug vrij, maar u vermoedt dat hij sinds zijn vrijlating niet meer opnieuw bij de politie tewerkgesteld is (CGVS p. 17). Dat de politie is om schrik van te krijgen (CGVS p. 23), dat de agenten enkel op geld uit zijn (CGVS p. 23) en dat ze, wanneer ze te horen zouden krijgen dat u lesbische bent, niets zouden willen doen (CGVS p. 23) betreft uitspraken die op zich, gelet op bovenstaande informatie, niet volstaan om a priori te besluiten tot een totaal gebrek aan afdoende beschermingsmogelijkheden voor u persoonlijk door uw eigen autoriteiten." Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten haar geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor haar beweerde problemen.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met het feit dat zij homoseksueel is, nog zeer jong is, en haar relaas betreffende haar homoseksualiteit gekenmerkt wordt door een echt gevoel van ervaring. Verzoekende partij wijst er op dat een fundamenteel element niet werd geanalyseerd, met name het gevoel wanneer verzoekende partij zich bewust werd van haar geaardheid. Zij vervolgt dat er inderdaad positieve initiatieven zijn genomen, doch dat dit niet uitsluit dat homo's in Albanië nog altijd het slachtoffer worden van vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij stelt voorts dat tevens rekening dient gehouden te worden met het feit dat Albanië zeer conservatief is en homoseksualiteit een taboe is. Voorts wijst zij er op dat er ook geen bescherming is van de autoriteiten, integendeel de politie soms zelf homo's belaaft en mishandelt, zodat er geen doeltreffende bescherming mogelijk is in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij merkt voorts dat op de motivering dienaangaande stereotiep is. Verzoekende partij benadrukt dat haar neef bij de politie werkt en hij zelfs gedreigd had om haar te vermoorden indien zij naar de politie zou stappen. Tot slot wijst zij op de omkering van de bewijslast nu zij reeds het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende behandelingen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 juni 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij nog voorhoudt dat zij reeds het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende behandelingen, kan zij geenszins worden gevolgd. De Raad merkte in voornoemde beschikking reeds op dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar verklaringen als zouden haar ooms langs vaderskant, haar neef en haar broer haar in Albanië willen uithuwelijken en zij jarenlang gebukt stond onder huiselijk geweld omdat zij en haar moeder weigerden akkoord te gaan met deze uithuwelijking. Deze motieven worden door verzoekende partij noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS